

İrkçılığa Dair

Yasin AKTAY*

Tezkire Dergisi' nin çok büyük emek harcanarak, uzunca bir süre üzerinde çalışılan özel makaleleri ve içeriğiyle çıkan bu sayısı, dünyada son günlerde gittikçe artan, Avrupa'yı kasıp kavuran faşizmin, çeşitli gelişmelerle tekrardan gündeme gelmesiyle tevafuk etti. Böylesine özel bir sayıda emeği geçen tüm hocalarımıza, yazarlarımıza müteşekkirim. Bu denli kıymetli çalışmaların literatüre ciddi bir katkı sunacağını tahmin etmek zor olmasa gerek. Yıllardır bu tarz kıymetli pek çok sayıya imza atan *Tezkire Dergisi'* nin, yine konuşulmaktan imtina edilenleri bilimsel bir şekilde ele alan bu sayısına yönelik heyecanımı sizlerle paylaşmak isterim. Bundan mütevellit, ben de bu sayıda son zamanlarda kaleme aldığım ırkçılıkla alakalı yazılarımdan bazı kesitleri sunmak, bir girizgâh mahiyetinde sizlerle bu husustaki görüşlerimi tekrar paylaşmak istedim. Çağımızın kanayan yarası olmaya devam eden ve halen tüm dünyada hayatlarımızı pek çok anlamda tasallut altına alan bu hastalığa dair yazdıklarım ve devamında bu sayıda okuyacağınız bilimsel eserler, ümit ederim ki bu hastalığın giderilmesinde bir ecza mahiyetine bürünür.

Hiçbir Bilgiyle Giderilemeyen Cahiliye ve İrkçılık

Dünya ne kadar gelişmiş olursa olsun, tarihselliğimiz bize ne kadar kendimize özgü tecrübeler yaşatıyor olursa olsun, en güçlü özgünlüklerimize bile sinmiş bir evrenselliğimiz var. Evrensellik derken, hümanist bazı değerlerden bahsettiğimi düşünmeyin. Genellikle evrensellik

* Prof. Dr., Ankara Yıldırım Beyazıt Üniversitesi, Sosyoloji Bölümü, yaktay@ybu.edu.tr, ORCID: 0000-0002-6753-6286

kavramına hep olumlu, ideal, romantik bir değer atfedilir. Oysa insana has evrensel özellikler sadece akıl, fikir, mantık, iyilik değil. İnsanın cahiliyesi de dünyanın neresine, tarihin hangi zamanına giderseniz karşınıza çıkabilecek bir durum veya özelliktir.

Cahiliye insanın kibri, kendini bilmezliği, tamahkarlığı, açgözlülüğü vs... Aydınlanmanın kurguladığı modernliğin bütün bu hasletlere çözüm olacağı düşünülürdü. İnsana ait bu kötücül özelliklerin akılla, bilimle, üzerinde iyi düşünülmesi, düzenlenmiş kurumsal tedbirlerle giderilebileceği, bu tür hasletlerin önünün alınacağı, tamamen alınamazsa toplumun bunlara karşı "sigortalanacağı" vehmedildi. Ziyandaki insanın aydınlanma vehmiydi bu.

Güncel olaylara bir yandan tarihimize özgü boyutlarıyla da bakabilirsiniz, ama bir yandan da isterseniz onlardaki evrenselliği de görebilirsiniz. Firavunun hikayesi geçmişte kalmış bir hikâye değildir. "O, haddini aşmıştır", kendini tebaasına hakikatin mutlak ölçüsü olarak empoze etmiştir. Tebaasını insan olarak değil, kendisinden habersiz başka bir inanç, din, görüş, yol benimseyemeyecek kullar olarak görmüştür. Azmıştır. Ona, bütün iktidarına rağmen, aciz bir beşerden öte bir şey olmadığı gerçeğini güzel sözle, uyarıcı, tatlı dille hatırlatacak, ikna olmazsa köleleştirdiği insanların yakasını bırakmayı telkin edecek bir Musa gerekecektir. O kıssa binlerce yıl öncesine ait olabilse de içerdiği insani, dramatik boyutlar her gün karşımıza her tür diktatörle çıkıyor.

Belki aydınlanma ve modernizm kadar kendini süslü göstermiş olan başka bir düzen daha kurulmamıştır geçmişte. Ancak onu da tam bilmiyoruz. Firavunların büyücüleri insanların gözlerini nasıl boyuyorlardı acaba? O kölelerin bile çoğu kendi hallerinden nasıl memnun hale geliyor, muhtemelen yaşadıkları köleliği bile kendi layık oldukları bir kader olarak benimsiyorlardı. Firavun onlara bir dünya veya öte dünya cenneti vadetmese sadece kırbaçla katlanılabilecek bir hayat mıydı acaba yaşadıkları?

Tersinden devam edip aydınlanma ve modern hayatın vadettiklerine gelelim. Bugünün çok ileri tarihi insanlığın en temel sorunlarından hangi birinde tarihin herhangi bir döneminden daha ileriye gitmiş acaba? Kendi yaşadıkları cennetin içindeki "demir kafes"leri bir kenara bırakalım. Bu demir kafesin bile Batı-dışı toplumlara nasıl bir cehennemî yaşıyor olduğunu görmüyor muyuz?

Bir de bu cennet ve cehenneme layık görülenler üzerinden işleyen ve dünyanın tamamına yayılmış ırkçılık, modernliğin en önemli hasleti. Kim aydınlanmış, kim karanlıkta kalmış? Kim ilerlemiş, kim geri kalmış? Kim tarihin ilerisine gitmiş, kim tarihe geç kalmış veya kalmak zorunda bırakılmış? Tarih mi, hangi tarih? Kimin tarihi?

Cahiliye insanlığın topyekûn aşabildikleri bir dönemin adı değil, insana her an musallat olabilen bir hasletler bütünü. En önemli tezahürü ırkçılık. İnsanın kendisini başkalarından üstün görmesi. İnsanın başka insanlarla aynı Allah tarafından yaratılmış olmak dolayısıyla insan olarak başkalarından üstün olamayacağını bilmemesi, bilememesi, bilse de bunu kabullenememesi. Dünyanın bilimini yemiş yutmuş, bu gerçeği de aslında çok iyi bilen İblisin ayağını çelen haslet. Cahiliye bilmekle veya bilmemekle ilgili bir şey değil. Bildiği halde kabullene-memekle ilgili bir tutumdur. Dünyanın ilmini bile dökseniz ikna edemediğiniz kör bir inatçı tavırdır. Bireysel olabildiği gibi toplumsal olarak da paylaşılan bir ideolojik formasyon da alabiliyor. Çok şık kılık ve söylemlerde de karşınıza çıkabilir. Çaresi asla daha fazla bilim veya daha fazla ilerleme veya daha ileri bir tarihsellik değil. Çaresi dün olduğu gibi bugün de kalbin tedavisidir. Bu tedaviyi ise önce cahilin kabul etmesi gerekir. Cehaletini kabul etmeyenin bu haletin içinden bir çıkış yolu bulması mümkün değil.

İrkçılığın Mazereti Kabahatinden Büyük

Bir süre önce katıldığım bir sohbet meclisinde “İrkçılık bir hastalıktır” diyerek başladığım konuşmamın hemen başında katılımcılardan birisi hemen itiraz ederek sözümü kesti. İtiraz gerekçesine ise aslında tamamen katılıyordum: Hastalık diyerek onu masumlaştırma ihtimali var ırkçılığı. Oysa ırkçılık her şeyden önce bazı insanların bile isteye tercih ettikleri bir kötülüktür. Evet, salt kötülük, ama aynı zamanda bir suçtur. İnsanlığa karşı bir suç, bugünün dünyasında genel geçer kanunlara ve normlara göre de bir fikir veya görüş olarak kalmıyorsa yani başkalarına karşı bir ayrımcılık gerekçesine dönüşüyorsa bir suç. İrkçılık kötüdür ve suçtur ve ırkçılar da kötü ve suçludur, net.

Irkçılık Önce Kendini Bilmezliktir

Ancak genel geçer normlarla kötülük olarak kabul edilen ırkçılık yaf-tasını veya suçlamasını doğal olarak ırkçılar üstlerine hiç alınmamanın yollarını da pişkince bulmaktan geri durmuyorlar. Irkçılığın tanımını muğlaklaştırmak ve kendi yaptıklarının ırkçılıkla alakalı olmadığı ko-nusunda demagojiye başvurmak bir yol. En değme, katıksız ırkçılar bile yaptıklarının ırkçılık olmadığını iddia ediyor. Neden ki? Irkçılık, tanımını o kadar muğlak bir şey midir?

Başka bir yol da ırkçı tutumun mümkün en fazla sayıda insanla paylaşılması. Çok sayıda insan bu tutumları desteklediğinde ırkçılık, ırkçılık olmaktan çıkar mı? Çıkmaz tabi, sadece çok daha tehlikeli hale gelir, faşizan bir saldırganlığa, toplumu ifsat eden zararlı bir tahrike dönüşür. Ne yazık ki, ucuz ve kolaycı siyasetin önündeki en iştah açıcı seçenek her zaman ırkçı popülizmdir. Yaşanan bütün ekonomik veya başka türlü sıkıntıların sebebi konusunda ilk anda gösterilebi-lecek en kolay hedef yabancılar veya mültecilerdir. Bu arada belli bir kavmi topyekûn suçlayıcı, aşağılayıcı bir ifadede bulunmak ırkçılıktır. Irkçılık sadece kendi ırkınızı yüceltmekle ilgili veya onunla sınırlı de-ğildir. Hatta kendi ırkını yüceltme aşamasında kaldığı sürece bir sa-kıncası da yoktur, ancak bu yüceltme başka kavimlere topyekûn nefret söylemine dönüşürse ırkçılıktan kaçışı yoktur.

Bilimin Cehaletle, İnsanlığın Irkçılıkla İmtihanı

Irkçılık bir fikir değil, bir siyasi tutum değil, her şeyden önce bir has-talıktır. Ama içinde ahlaksızlık da insanlığa karşı zararlı duygular da barındıran bir hastalık. Zararı sadece kendine dokunan bir hastalık değil, başkalarına da dokunduğu için, bulaşıcı özellikler taşıdığı için ve toplumun insicamını bozduğu için sakınılması gereken bir hastalık. Bu hastalık sözkonusu olduğunda genellikle “çok şükür” dememizi gerektirecek kadar ciddi bir bağışıklığımızın olduğunu söyleyebiliriz. Bilhassa İslam’ın insanların ruhuna işleyen ilaç gibi değerleri ırkçılığa karşı ciddi bir koruma sağlıyor. Ancak bu tabii ki İslam’ın bazı de-ğerlerinin ne kadar benimsendiği ile kısıtlı bir koruma.

Günümüzün Vakası: Siyonist İrkçılık Dünyanın Gözünü Daha Ne Kadar Boyayabilecek?

Siyonizm insanlığın başına gelen en büyük beladır. Her şeyden önce bağınaz bir ırkçılığa dayanır. İrkçılığı tehlikeli boyutlardadır. Kendisini dünyadaki en önemli, hatta tek önemli kavim olarak görür. Dünyanın, içinde yaşayan bütün mahluklarıyla birlikte ve tabii ki insancıklarıyla birlikte, kendileri için yaratılmış olduğu düşüncesine dayanır. O yüzden başka insanların yeni İsrail kavmine ait olmayan başka insanların kendilerine hizmet etmek veya ölmekten başka bir seçenekleri yoktur.

O yüzden sabahtan akşama kadar büyük bir dehşetle, endişe ve üzüntüyle izlediğimiz çoluk çocuk, kadın, sivil ölümleri, yerle bir olmuş binalar, saldırıya uğrayan ve yakılan mabet görüntüleri onların gözünde ağlama duvarı dedikleri mekânın önünde bile hayvanca bir coşkuya sebep olabiliyor. İsrail sokaklarında rastgele yapılan röportajlara genciyle yaşlısıyla kadınıyla erkeğiyle İsraililerin verdikleri cevaplar bu ırkçılığın ne kadar korkunç boyutlara varabildiğini gösteriyor. Dışarıdan baktığınızda insan zannettikleriniz ağızlarını açıp Filistinli veya Araplardan, çocuk yaşlı fark etmesizin sadece bir bahaneyle “öldürülmesi gereken teröristler” olarak söz ediyorlar.

Sadece kendi acılarına ağlayan başkalarının acılarını düğün dernekle karşılayan bu mahluklara insan demek mümkün değil. Ama insanı insanlıktan çıkararak bu yaklaşım Siyonist ırkçılıktan başkası değil. Bu ırkçılık kendisinde bu toprakları işgal, üzerindeki insanları buradan sürmek, direnenleri çoluk çocuk ayırt etmeden katletme hakkını görebiliyor. Bu hakka yapılan itiraza da ilk bakışta aptalca gelen bir anlayışsızlık sergiliyorlar: Filistinliler tehcir edilmeye, katledilmeye, evlerinden çıkarılmaya neden itiraz ediyorlar ki? Dünyanın efendileri gelmiş yerlerini almış. Şimdiye kadar buralarda yaşadıkları fazla zaten. Yerlerini hiç direnmeden bırakmaları onlar için tek yol değil mi?

15 yıldır muhasara altında tuttıkları, istedikleri zaman elektriğini, gazını, ekmeğini, suyunu kestikleri, içeri giren her parça malzemeyi bile denetim altında tuttıkları ve yetmezmiş gibi istedikleri gibi havadan bombalayıp binlerce insanlarını katlederek bütün insanlık suçlarını topyekûn işledikleri Gazze halkından bir roket bile geldiğinde Gazzelileri dünyaya terörist olarak yansıtabilme pişkinliği cabası.

Bu pişkinlik lüksüne ulaşabilmiş olması asıl büyük tehlike zaten. Dünya terörün daniskasına, katliamın ve soykırımın dik âlâsına ne terör ne de insanlık suçu bile demeye yanaşmamakta büyük bir ittifak kurmuş durumda. Mücrim-terörist devlet yaşananları nasıl göstermek istiyorsa dünyanın önemli bir kısmı böyle görüyor. Çünkü Siyonizm, tarihi tersine çevirme cüretkarlığını öncelikle gerçekleri tersyüz etmekle gösteriyor.

2500 yıl önce yaşanmış bir Kudüs tecrübesini günümüz şartlarında tekrar yaşatma fantezisi. Bu fantezi uğruna tarihin akışını tersine çevirmek. Siyonizm'in en basit tarifi budur. Kendisi de bir Yahudi olan Sigmund Freud bu inatçılığı ana rahmine geri dönüş arzusu diyerek hem imkansızlığına hem de sapkınlık derecesine işaret etmişti. Freud için işin imkânsız olması değil, böyle bir tarih telakkisinin nasıl bir arzuya dayandığını göstermek önemliydi. Ontolojik olarak imkânsız olan bu işin zevahirini bile gerçekleştirebilmek için bütün dünyanın huzurunu bozmak, dünya barışını imkânsız hale getirmek, dünyayı herkes için diaspora kılmak gerekiyor. Diasporanın sadece Yahudilere özgü bir tecrübe olmaktan çıkarıp herkesin çok daha anlamsızca yaşayacağı bir duruma dönüştürmek gerekiyor.

Bu küresel ölçekte bir organizasyon gerektirdiği için mümkün merteye çok sayıda toplumu, grubu, devleti, milleti bu büyük yolculuk için seferber etmek, istihdam etmek, kullanmak gerekiyor. Bugün bütün siyasetçileri, akademisyenleri, iş dünyası ve medya temsilcileriyle varlığını İsrail'in varlığına adanmış görünen ABD'nin Siyonizm'in işgali altında olduğunu söylerken abartmıyoruz. Avusturya başbakanı, Almanya Dışişleri Bakanı, daha bir İsrailinin bile burnu kanamamışken Gazze'de çoluk çocuğun İsrail caniliğiyle paramparça edilmiş ceset parçaları havada uçuşurken "İsrail'in kendini savunma hakkı"ndan söz etmesi Avrupa'nın da önemli bir kısmının Siyonizm'in işgali altında olduğunu veya onun tarafından istihdam edilmekte olduğunu gösteriyor. Almanya özgür bir ülke değil, İsrail'e destek olmaktan başka bir rolü yok, olamaz.

Avusturya diye bir ülkenin İsrail karşısında hiçbir varlığı yok. Siyonizm Yahudilere ait olduğunu düşündüğü bir kehaneti gerçekleştirmek uğruna bütün dünya insanlarını, canları, malları, tarihleri, umutları, arzuları hiçbir önemi olmayan figüranlar olarak kurduğu

oyunda oynatıyor. O yüzden çok canlar yakıyor. Buna rağmen insanlığa bela bu ırkçı Siyonizm'i eleştirmek bile bugün Yahudi düşmanlığı olarak, anti-semitizm olarak insanlığa karşı suçlar skalasında en vahim suçlar arasında sayılıyor. Sadece bu bile Siyonizm'in nasıl bir bela olduğunu göstermeye yetiyor aslında.

Kendisi (Siyonizm) bütün inşalara karşı her türlü düşmanlığı sergileyebilir, her türlü nefret ve insanlık suçu işleyebilir, bunda hak sahibi görülebilir, ama kimse ona yan bakamaz, tavuğuna "kış" diyemez. Bu akıl ve izan dışı mantığı bütün dünyaya bir norm olarak benimsetebilmiş olması... Tehlikenin en büyük semptomu da bu zaten.

Yine de umudun ışığını göstererek bitirelim. Tam da tehlikenin bu kadar zirvesine ulaştığı yerde gelişir kurtarıcı güç. Bu mantığın en azgın hale geldiği anlardayız, en azgın hale geldiği noktada kendi kendini yıkmaya başladığına da tanık oluyoruz.